

In de Eerste Kamer, no.6

Dat ik de Eerste Kamer zou verlaten was geen nieuws, maar dat de eveneens 72-jarige voorzitter Ankie Broekers-Knol staatssecretaris zou worden had niemand door. Ankie moest er zelf ook nog aan wennen. Afgelopen donderdagochtend liep ik, in alle vroegte onderweg naar mijn kleinkind, op het Centraal Station de griffier van de senaat tegen het lijf. "Remco... wat doe jij hier?"

Het chagrijnige antwoord kwam meteen. 'Ik moet met Ankie drie dagen naar Parijs'.

'Hoezo... ze is nu toch staatssecretaris?'

Daar bleek Ankie nog geen tijd voor te hebben. Eerst even naar een Europees congres voor Senaatsvoorzitters. En dat was niet het enige om chagrijnig van te worden. 'We hebben al vijf afscheidsrecepties voor haar moeten organiseren.' Bedroefd sjokte hij verder. Arme man, maar ook arme Ankie. Het ziet er niet naar uit dat ze haar sterrenstatus nog lang vast kan houden.

Als vertrekkend senator ontving ik prijzende woorden van Ankie voor de bijdragen op mijn vakgebied en voor de grensverleggende motie Andriessen 'zodat in het vervolg bij wetsvoorstellen met betrekking tot het strafrecht nadrukkelijker zal worden gekeken of het een ingrijpende wijziging betreft, zodat de regering verplicht is vooraf overleg te voeren met de drie landen in het Caribisch deel van het Koninkrijk'.

's Avonds werden daar lieve woorden van fractiegenoten aan toegevoegd, die mij behalve deskundig vooral ook een leuk mens bleken te vinden.

De voorafgaande week mocht ik voor de TV mooie dingen over het werk vertellen.

<https://nos.nl/l/2286605>

Het politiek werk werd er echter niet mooier op. Wetsvoorstellen waar consternatie bij werd verwacht waren met slimme trucs 'over de verkiezingen heen getild', eerst de provinciale, daarna de Europese. Pas op de laatste dag senaatsdag zou alles in de ring worden gegooid. Dat leidde tot topdrukke in de 'achterkamertjes'. Het begon met het wetsontwerp van de D66 minister van Onderwijs om de renteperiode op studieleningen te verlengen van 5 naar 10 jaar. Ik was fel gekant tegen dat voorstel en op den duur raakte mijn hele fractie er tegen. Lastig, als de wet van je eigen minister komt en het voorstel in het regeerakkoord staat. Onze D66 ministers werden in het kabinet onder druk gezet, partijleiders gingen verhit in conclaaf. Ik kreeg thuis een dringend telefoontje dat ik mijn verzet moest staken. Uiteindelijk kwam de verlossing van Anne Wil Duthler, de senator die door de VVD uit de fractie werd gezet wegens een integriteitsprobleem. Mevrouw Duthler bleef lekker zitten en vertelde de pers veel twijfels te hebben over de rentewet. Met die ene extra tegenstem stem zou het wetsvoorstel het niet halen. Feest in de achterkamertjes. De VVD had de geleding niet gesloten weten te houden en dus voelde D66 zich niet langer verplicht de wet te steunen. Het leidde ertoe dat Van Engelshoven op het allerlaatste moment de wet introk. Dat was fijn voor D66 en de studenten, maar coalitiepartners VVD en CDA hadden de pest in en zinden op wraak. Op de laatste senaatsdag verwierpen ze de wet van D66 staatssecretaris Stientje van Veldhoven, waarin asbestdaken werden verboden, alsmede het voorstel van D66 minister Kajsa Ollongren om wethouders van buiten de woonplaats te kunnen benoemen. "Het lelijkste wat ik tot nu toe van de politiek heb gezien", verzuchtte een ervaren fractiegenoot, maar ik vrees dat in de nieuwe senaatsconstellatie coalitiepartners elkaar vaker in de weg zullen zitten.

Wat wel zal blijven is de inspirerende omgeving met interessante mensen en boeiende onderwerpen. Als de 'zitplicht' zwaar wordt, kunnen de ogen afdwalen naar de dienstbare bodes in jacquet en de zwieriger stille schrijvers van de Handelingen, die elkaar om de tien minuten afwisselden en mij deden vermoeden dat ze thuis op hun zolderkamertje aan een roman schreven. Misschien moet ik dat nu ook maar gaan doen.